OmNorden

Uitgave van de Studievereniging voor Scandinavistiek Nordom

voorjaar 2010

Sneeuw, ijs & aswolken

Thermische warmte

Nordom 10 jaar

IJzige reizen

In dit blad vind je

Voorwoord

Het paard en de zon
Inge Cohen Rohleder

Enorme Dynger af vulkansk grus og Sand og Aske, og andre gode islandske citater
Anders Bay

Ikke noe flyselskap som kunne stoppe oss fra å komme oss til Island!
Dieuwertje Kooij

The Golden Circle Tour
Djoeke Wentink

At ride på Islandske heste
Jorinde Hettich

Blå lagunen
Anja Kierzek

Recept Linusbaunabuff
De kok

Svømning på Island
Johannes Meijer van Putten

... En hij verzamelt ook bepaalde muziek uit Noordelijke landen
Alexander van Hoboken

Ísland 2010
Merlijn van Rossen

Geëngageerde ontroerende en bekroonde roman van het Finse literaire talent Sofi Oksanen
Henk van der Liet

Aankomende activiteiten

Voorwoord

Door het bestuur

Alweer het einde van een belangrijk jaar voor onze studie-vereniging. We hebben ons tienjarig bestaan gevierd met een officiele oprichting op onze eerste ALV en natuurlijk was er de reis naar IJsland! Het was een zware bevalling voor de leden van de reiscommissie, Dieuwertje en Lonnie. Eigenlijk kun je wel zeggen dat we, voor we voet aan land zetten op het vliegveld van Akureyri, niet konden geloven dat we er ooit zouden aankomen. Maar Odin was ons goed gezind en de reis was door de kuren van de Eyjafjallajokull ['ɛɪjaˌfjataˌjœkʏt] misschien wel onvergetelijker dan we hadden gehoopt. Na de lange heenreis waarover Dieuwertje een uitgebreid stuk heeft geschreven verliep alles op rolletjes en daarom vertellen de IJslandgangers in deze OmNorden uitgebreid over onze avonturen tussen de lavavelden.

Inmiddels is op 20 mei tijdens de jaarvergadering een nieuw bestuur gekozen. Anja Kierzek is onze nieuwe voorzitter en Djoeke is dit jaar algemeen bestuurslid. De rest zal binnenkort absoluut voorgesteld worden, maar kun je niet wachten het nieuwe bestuur te ontmoeten, kom dan vooral naar de Midzomerpicknick op 4 juni in het Westerpark! En zien we jullie daar niet, dan wensen we jullie een hele fijne zomer en hopen jullie in september weer te zien! ▪

Het paard en de zon

Zonzoete klaver knagend
tussen gele tanden
glimlacht het paard met de voorjaarsbries
in de manen.

Zijn blanke lendenen
die de glans van metaal houden,
weerspiegelen de zon
tot de maan als een hoef
langs de hemel gaat.

Uit de bundel "Hesten og solen" - "Het paard en de zon" van Per Højholt, 1949

Door Inge Cohen Rohleder

Als er eéń dichter is die mijn ervaringen vertolkt en bezingt op het kleine schiereiland Hannæs in de Limfjord, is het wel Per Højholt. Ja, de maan gaat als een hoef langs de hemel 's nachts, en werpt metaalglans over het stille landschap. Een hogedruk-gebied heeft koude, zonnige poollucht over Nord-jylland getrokken. Overdag loop ik in de wind naar het gehucht aan de fjord, terwijl ik onderweg steeds om me heen kijk naar de paarden – veel IJslanders – en de bruine koeien waarvan er een net gekalfd heeft. Het is niet meer dan vijf jaar geleden dat hier niemand wilde wonen en er veel huizen vervallen bij stonden. Met scheefgezakte bordjes: Te Koop… Het mijne was waarschijnlijk het goedkoopste huis van Nordjylland en had al twee jaar in de plaatselijke sufferdjes op de advertentie-pagina gestaan, toen ik, tot onuitsprekelijke opluchting van de eigenaar, toesloeg. Er is niet zo heel veel voor nodig om zo'n traditioneel, geelgekalkt huisje leuk te maken. Nieuwe ramen erin, een paar potten witte verf en nieuwe planken op de vloer. En dan naar buiten. En kijken, kijken, naar het paard en de zon, naar de formaties ganzen, de naar het noordoosten overhellende bomen – ze hebben het hier zwaar te verduren in "den jyske blæst". Naar het lange gras dat golft in de wind. En de vogel die klapwiekend probeert vooruit te komen, op exact dezelfde positie boven het omgeploegde veld blijft hangen en tenslotte maar een andere koers uitzet.

De wind fluit in de schoorsteen, giert door de dakspanten en laat het deksel van de brievenbus klepperen. Sommige mensen wennen er nooit aan, anderen kunnen de wind niet meer missen. De klamme, vieze moerasmist, opgestegen uit de Amsterdamse heipalen, de uitlaatgassen van de honderden kilometers Nederlandse files, de stress en sufheid van de overprikkelde stadsbewoner – alles wordt hier weggeblazen.
Soms is het plotseling een paar uur windstil, meestal omdat er een weersverandering aankomt. Dan loop ik langs het strand en zie hoe het gladde wateroppervlak zich over de mosselschelpen en stenen vouwt. Hoor hoe de golfslag fluisterzacht is geworden. In de verte roept iemand zijn hond. Kom hier verdomme! In het haventje staan de masten van de zeiljachten rechtop te wachten op de kraan die ze over een paar dagen uit het water zal tillen en op een trailer zetten, allemaal op eéń namiddag. Dan is het seizoen voorbij en begint het echte najaar. Ik heb nog even tijd om de tuin – nou ja, tuin, het is meer een flink stuk begroeide grond – te maaien en te knippen en de takken netjes in bundels van anderhalve meter lang bijeen te binden. Maandag 5 oktober komt Storskrald, de grofvuilwagen, en neemt het hopelijk allemaal mee. Ook de tuinstoel van Blokker, waar ik deze zomer doorheen ben gezakt. ▪

"Enorme Dynger af vulkansk Grus og Sand og Aske"
og andre gode islandske citater

Door Anders Bay

I sidste nummer af *OmNorden* skrev jeg en artikel om Martin A. Hansens (1909-1955) rejsebog *Rejse på Island* (1954) og i denne artikel ville jeg følge op med at skrive lidt om en ny rejsebog fra Island, nemlig *Rævesletten*, skrevet af Keld Zeruneith og Per Kirkeby og udgivet i år (2010). *Rævesletten* er egentlig en komposition af tekst- og billedmateriale, men i modsætning til Martin A. Hansens bog fra og om Island er *Rævesletten* tydeligt delt op i tekst og billeder. Keld Zeruneith står for rejsebeskrivelserne, som dog ikke fylder særligt meget i forhold til hans fortolkende parafrase af sagaer, hvoraf Njals saga indtager langt den største plads. Kunstneren Per Kirkeby har nogle betragtninger om kortlæsning og det at tegne kort, men ellers består hans bidrag af tegninger, raderinger m.m.

Det skal tilføjes at Keld Zeruneith, der underviser i dansk på Københavns universitet, også bidrager med en række fotografier, og jeg må indrømme at jeg faktisk synes bedst om disse fotografier. Men i øvrigt er jeg skuffet over *Rævesletten,* og min skuffelse skyldes to indvendinger/ forbehold. For det første forekommer bogen mig i for høj en grad at fremstå som en collage, og den stritter derfor i alle mulige retninger. Det er muligvis også hensigten, jævnfør det sidste ord i undertitlen "Og andre islandske omveje", samt det forhold at bogen udtrykkeligt er delt op i tekst og billeder. Men det ændrer ikke ved, synes jeg, at bogen forbliver usammenhængende og uden "vejviser" for nu at blive i bogens diskurs.

Min anden indvending, og det er egentlig det værste, skyldes sproget: det er utroligt at sådan en bog, der må have været dyr at fremstille, er forsynet med så mange tryk- og stavefej samt noget der understreger en lemfældig redigeringsproces: adskillige steder bryder syntaksen i sætningerne sammen. Der er simpelt noget galt med sproget i bogen, især i Keld Zeruneiths tekst, der svinger fra høj stil med ukendte fremmedord til en mere jævn, docerende og gentagende stil der kunne minde om (genbrug fra?) en universitetsforelæsning.

Det er muligt at jeg er mere sprogligt ømtålelig end andre, i hvert fald anmelderne, for de roser alle sammen *Rævesletten*, enten billeddelen eller tekstdelen, og ingen af dem har åbenbart lagt mærke til det sjuskede og ujævne sprog i bogen. Men hvorom alting er, mens jeg læste i *Rævesletten*, længtes jeg efter Martin A. Hansens *Rejse paa Island*, som er illustreret af

Sven Havsteen-Mikkelsen (der var med på rejsen i 1952). Og det endte med at jeg læste i Thorkild Bjørnvigs (1918-2004) afhandling om Martin A. Hansen: *Martin A. Hansens Digtning og Tænkning* (1964), og heri især behandlingen af *Rejse paa Island*, som indgår i afsnittet ”Nordiske rejsebeskrivelser.” Til slut i gennemgangen af Martin A. Hansens rejsebog fra Island siger Thorkild Bjørnvig noget påfaldende: ”Holder man sig udelukkende til gode Citater, kan man nok faa Indtrykket af at *Rejse paa Island* er bedre end den i Virkeligheden er. Læser man Bogen i Sammenhæng, kan man ogsaa risikere at overse, hvor utroligt gode Ting, der faktisk staar” (side 373).

Det kan der være noget rigtigt i, og jeg kom til at tænke på en passage fra Martin A. Hansens islandske rejsebog som jeg ikke tog med i min forrige artikel i *OmNorden*, hvor jeg i stedet forsøgte at sammenfatte min læseoplevelse af *Rejse paa Island* ved at skrive ”Og når det gælder beskrivelsen af naturfænomeners farverigdom er Hansen nærmest uovertruffen”. Et eksempel på Martin A. Hansens naturbeskrivelse kunne have været det følgende (som desuden har en vis aktualitet pga. det med den vulkanske aske):
”Vi kørte i det meget brede Lavland paa Sydsiden af Snefjeldsnæsset da Solen nærmede sig Vest og nu gjorde de optaarnede Bjergmasser forude meget plastiske, medens Is oppe i Fjeldene skød Lyn. Da troede man inde mellem disse Fjelde at øjne et stort Gartneri, en udstrakt Tulipanmark, der vel saa maatte være Huldrernes. Der var ultramarint og spanskgrønt, men mest anilinrødt. Det var et Bjerg som laa der og fremviste Jordens Indvolde, der var endnu mere kulørte end Hvalens. Enorme Dynger af vulkansk Grus og Sand og Aske laa derinde, og disse Jordarter er ofte voldsomme i Farverne. Og snart kørte vi paa en Vej, der var som rødt Fløjl, det var Grus derfra, der var brugt som Vejfyld” (side 195 i *Rejse paa Island)*.

Nu skal jeg jo passe på med ikke at gå i fælden og holde mig ”udelukkende til gode Citater”, og netop når det handler om naturbeskrivelser, skal man nok være ekstra påpasselig, for se bare hvad Thorkild Bjørnvig siger om Martin A. Hansens forhold til vild natur: ”Dybest set var og blev vild utæmmelig Natur Udgaard for ham [= Martin A. Hansen], dæmonisk. Udøvede den dog en Dragning paa Sindet, var det en utilladelig Dragning, en mørk Fristelse, en gal Svimlen, som det gjaldt at modstaa” (side 345). Dette skriver Thorkild Bjørnvig (i ovennævnte afsnit *Nordiske rejsebeskrivelser*) om Martin A. Hansens danske rejse-, essay-, og (især) vejrbog *Dansk vejr* fra 1953, som er illustreret - rigtig godt, synes jeg - af Ernst Clausen.

Og således endte denne artikel om en ny islandsk rejsebog i... Danmark. Hvis *OmNorden* en gang vælger et tema om nordisk vejr, så kan det være at jeg vender tilbage til *Dansk vejr* af Martin A. Hansen. ▪

Nævnte værker:
Per Kirkeby & Keld Zeruneith: *Rævesletten. Og andre islandske omveje*, Gyldendal 2010.
Thorkild Bjørnvig: *Martin A. Hansens Digtning og Tænkning,* Gyldendal 1964.
Martin A. Hansen: *Rejse paa Island,* Carit Andersens Forlag 1954.
Martin A. Hansen: *Dansk vejr*, Hasselbalch 1953.

Ikke noe flyselskap som kunne stoppe oss fra å komme oss til Island!

Åh ja, og ikke noe vulkan heller!

Door Dieuwertje Kooij

Vel, det har vært noen travle og litt hysteriske dager de siste ukene.
Nordoms reisekomite´hadde vært i gang med a° organisere denne meget spektakulære Islandreisen i flere maneder, og det ble mer og mer spennende, men ogsa° mer og mer stressende idet ukene gikk. Eyjafjallajokull, var kjære venn, bestemte seg for a°bryte ut noen uker før vi skulle reise. Asken lamslo nesten alle europeiske flyplasser, unntatt fra Keflavik ved Reykjavik pa°selve Island. Omtrent fire dager før reisen var skulle begynne, apnet de europeiske flyplassene igjen, og omtrent tre dager før reisen var skulle begynne stengte Keflavik. Vinden hadde snudd...

Men vi kunne reise likevel, via Glasgow og Akureyri i nord Island, og det var det vi planla a°gjøre.

Det fantastiske flyselskapet Icelandair (det var sarkastisk) ga meg, som var ansatt til a° ta meg av fly-delen av reisen, et nummer som jeg kunne ringe etter kontortid for a° sjekke statusen til flyet vart. Jeg ringte pa° lørdag, for a°fa°billettene vare forandret til a°gjelde for reisen via Glasgow til Akureyri. Damen sa hun skulle gjøre det. Da jeg ringte igjen om ettermiddagen for a°sjekke om hun virkelig hadde gjort det, fikk jeg snakke med en annen dame, som likegyldig fortalte meg at jeg ikke skulle ha ringt til dette her nummeret i det hele tatt, og at de ikke hadde forandret billettene vare, og heller ikke skulle. Jeg burde bare ringe Icelandair, og hun ga meg nummeret som jeg trodde ikke var tilgjengelig etter kontortid. Da jeg ringte nummeret fikk jeg snakke med en fyr som ikke visste *noen*ting om *noe* som helst. Jeg begynte a° fa° litt panikk, og forklarte tydelig til ham at jeg ville ha 16 flybilletter til Keflavik forandret til billetter til Glasgow og Akureyri. Vel, det var jo ikke mulig lenger, sa han, for flyet var nesten fullt. Da jeg begynte a°skrike at vi jo *måtte* fa°plass, fordi vi jo hadde *kjøpt* billettene, sa han at han skulle gjøre alt som han kunne, og at jeg skulle ringe tilbake om 15 minutter. Jada.

Og da jeg ringte tilbake 15 minutter senere, var telefonlinjen lukket. Det var jo kl. 17:15! I en sann rolig tid som na,° er det jo selvfølgelig ikke nødvendig at et flyselskap som flyr til Island er telefonisk tilgjengelig etter kontortid! (Det var ogsa°sarkastisk). Da fikk jeg virkelig stor panikk, og bestemte meg for a°ringe en Icelandair-gutt som hadde ringt meg med mobiltelefonen hans engang. Han var ikke engang pa°jobb,

det var privattelefonen hans jeg ringte, men på en eller annen måte (kanskje fordi jeg gråt hysterisk) fikk jeg ham til å hjelpe meg. 20 minutter senere ringte han tilbake og sa at alt var i orden, alle 16 billettene hadde blitt forandret.

Jeg kunne iallfall sove ganske rolig den natten.

Neste dag var søndag, reise-dag! Alle var i tide på Schiphol, alle var spent på reisen, flyet fremdeles gikk, skjønt med 50 minutters forsinkelse, men alt så bra ut. Så kom vi til check-in desken. Jeg ga dem reservasjonen min. Alt bra. Jorinde ga dem reservasjonen sin. Alt bra. Så kom Lonnie, og da begynte de å hviske med hverandre bak desken, og de begynte å rynke pannen. Det samme ved Djoeke, Marianne, Merlijn og alle de andre. Etter hvert viste det seg at bare Jorindes og min billetter hadde vært forandret til Glasgow og Akureyri. De andre fjorten billettene måtte de forandre der og da, bak desken. Hva *faen* hadde Icelandair gjort da, i går da de lovet meg at alt var i orden?? Heldigvis virket alt å være i orden *nå*: alle fikk to ombordstigningskort, ett til Glasgow, ett til Akureyri. Bare litt rart at fem av oss fikk kort til Akureyri med *Sby* på, istedenfor et setenummer...

Kl. 15:45 gikk endelig flyet vårt til Glasgow. I Glasgow måtte vi hente bagasjen vår, og sjekke inn på nytt. Og da fant vi ut hva *Sby* betydde: Standby. Fem av oss hadde fått *standby*billetter, fordi flyet til Akureyri var fullt. *Fy faen i helvetes dritt*, tenkte vi, (unnskyld språket), men dette her ville vi ikke akseptere. Timo og jeg dro til Icelandairdesken, og sto veldig truende foran Icelandair-damen og forklarte at vi ikke ville og ikke skulle dra videre uten de fem som hadde fått standbybillett. Etter ti minutter hadde damen funnet dem plass på flyet. (Vi var da virkelig fryktinngytende ;-)

Så gikk vi videre til *gate* 27C. Flyet skulle dra kl. 18:00, men var forsinket til kl. 20:00. Vi satte oss og ventet. Etter omtrent tretusen *last final calls* for passasjerer for Icelandairflyene til New York JFK og Boston, ble det kl. 20:30, og 21:00... og vi satt fremdeles og ventet. Omtrent 21:15 fikk vi endelig høre noe… nemlig at Akureyri airport var stengt på grunn av asken, og at flyet vårt var *indefinitely delayed*.....

Det gjorde nok at noen av oss ble litt deprimert... og litt usikker... men likevel nektet jeg å tenke på å ta flyet tilbake til Amsterdam kl. 6:00, og omtrent kl. 22:15 fikk vi høre at vi likevel kunne reise! Endelig satt vi på flyet, klar for å reise av sted, og da hørte vi at flyet var overbelastet... så måtte vi vente mens de tok ut mange stykker bagasje, og vi kunne bare håpe at de ikke var våre. Jeg må faktisk innrømme at *nå* begynte jeg virkelig å tro at noe prøvde å få oss til å skjønne at denne turen var dømt til å mislykkes...Det hadde vært så mange tegn, så mange tilbakeslag... det var jo klart... Så bestemte jeg meg for bare å sove, så at jeg skulle sove når vi kræsjet (for det var jeg nesten sikker på at vi skulle)...

Dessverre fikk jeg nesten ikke sove, men kræsje gjorde vi ikke! Omtrent kl. 00:45 landet vi på Akureyri flyplass, i snøvær. Mindre enn en time senere satt vi på bussen som tok oss til Reykjavík. Den turen tok litt lengre tid enn de fire timene Icelandair hadde lovet oss, for det var kl. 07:30 på mandag da vi endelig kom fram til hotellet vårt. Kl. 9:00 dro vi av sted igjen på den første fantastiske ekskursjonen som tok oss til det meget gamle og praktfulle Þingvellir, det fascinerende og imponerende Geysirområdet og den meget store, vakre og spektakulære Gullfoss. En fantastisk begynnelse av en helt fantastisk tredagers opplevelse på Island. Dette var altså uten den minste tvil verdt alle vanskelig-heter vi måtte overvinne for å komme oss dit!

Derfor vil jeg gjerne si tusen takk til alle som gjorde denne turen mulig, og tusen takk til alle som ikke ga opp og støttet oss som ikke ville gi opp heller! Tusen takk til dere, som gjorde denne turen til en sånn stor suksess!! Dette kommer vi ikke til å glemme med det første! ▪

The Golden Circle Tour
Gouden plekjes op aard

Door Djoeke Wentink

Zoals Dieuwertje in het vorige artikel al verteld heeft, was de reis naar IJsland bijzonder interessant. Toen we om tien voor acht 's ochtends bij het hotel aankwamen, moesten we opschieten, omdat de bus voor de Golden Circle Tour al klaarstond. Gelukkig mochten we van onze lieve gids nog even ontbijten en om negen uur gingen we heus op weg. We reden Reykjavík uit en de wildernis in. Met een afwisselend landschap van lavavelden en nog meer lavavelden, maar dan bedekt met sneeuw en ijs, was er genoeg materiaal om prachtige foto's te maken. De wegen op IJsland zijn nou niet echt je van het, maar de chauffeur leek daar geen moeite mee te hebben en ging gerust met een niet-geringe snelheid door de met sneeuw en ijs bedekte bochten. Dat we allemaal levend terug-gekomen zijn, bewijst dat het veilig was.

Onderweg vertelde de gids allerlei wetens-waardigheden over IJsland. Natuurlijk kwam ook de crisis voorbij toen we langs het pand van Landsbanki reden, maar we waren niet naar IJsland gekomen om ons geld terug te eisen. We maakten alleen flink gebruik van het feit dat alles lekker goedkoop is ge-worden! En dat mag. De eerste stop was bij de Þingvalavegur, ofwel de Þing. We maakten een mooie wandeling over de bodem van de zee, tussen de Noord-Amerikaanse en de Eur-aziatische tectonische platen, en maakten allemaal foto's van de sloot waarin dienst-meiden die onechtelijk zwanger waren van hun meesters werden verdronken. Een stukje verder was de Logberg en konden we lopen over de verschillende voetpaden die speciaal waren aangelegd voor de koningin van Denemarken en de keizer van Japan. Helaas is er nog weinig van te zien hoe het vroeger moet zijn geweest toen alle belangrijke sterke mannen op paarden, met baarden en bijlen bij elkaar kwamen om veertien dagen te kamperen en te vechten. Graag zou ik deze traditie weer in ere herstellen. Een eindje verder stond het busje alweer klaar om ons naar het volgende wonder te brengen. Al ver van tevoren kondigde de Geysír zich aan met een penetrante rotte-eierenlucht. Maar al dat is vergeten als ze eenmaal spuit. Ongeveer om de vijf minuten spoot de geiser haar mengsel van zwavel en stoom zo'n zes meter de lucht in, de kunst is dan om niet tegen de wind in te staan met je neus en camera.

De reis ging verder naar Gullfoss. Een mooi wandeltochtje omhoog brengt je dichter bij de imposante waterval, totdat je bijna het gevoel hebt dat je middenin het natuurgeweld staat. Het was inmiddels ook begonnen te sneeuw-en, wat natuurlijk de IJslandbeleving wel een beetje af maakt. Wie verwacht er nou een zonnetje en 15 graden? Nee, zelf vond ik dat het 't plaatje helemaal af maakte!

En af was het, want we werden weer terug naar het hotel gebracht. Hoogste tijd om volledig te relaxen in het zwembad! ▪

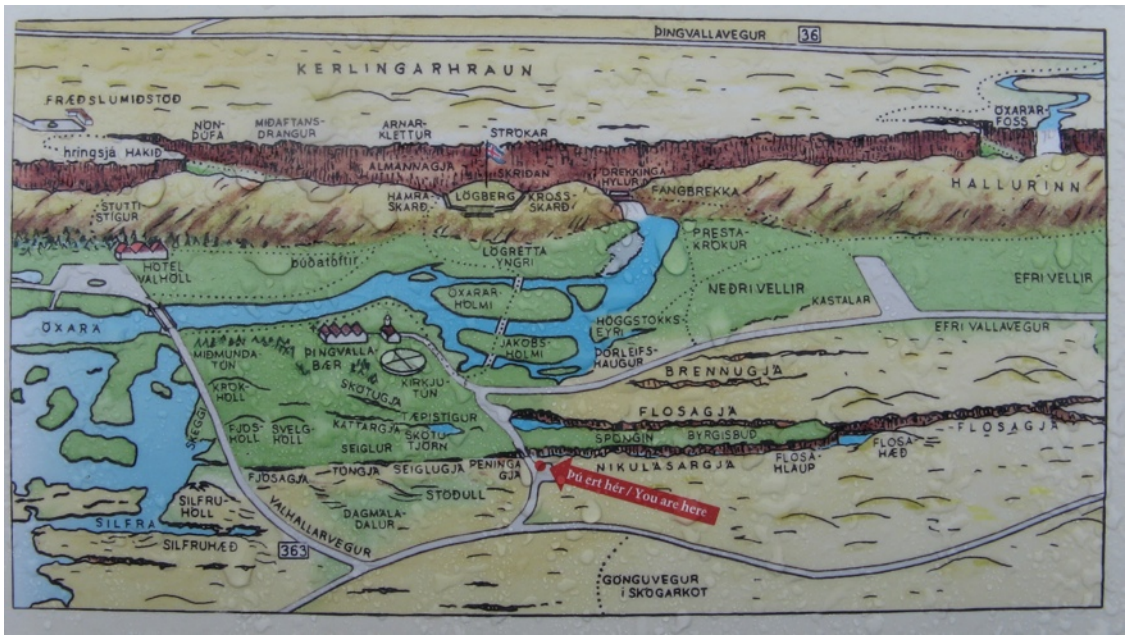

At ride på Islandske heste

Door Jorinde Hettich

Jeg elsker heste. Jeg har ridet hest siden jeg var 12 aå gammel. Der er nogle pauser i det, men min elskelse er for livet. Sa˚da jeg gik med Nordom til Island, ønskede jeg at der var muligheden for at ride pa˚en Islandsk hest, fordi de er meget specielle.
Jeg viste allerede at de Islandske heste afstammer fra de heste der blev medbragt til Island, men efter lidt undersøgelse pa˚nettet fand jeg den Danske Islandske Heste Forening og de har lidt mere information om hvorfor islandske heste er sa˚specielle.

Mere end 11 hundrede aå siden kom de Islandske heste med vikingerne til Island da de bosatte sig der. Der blev ingen andre heste importeret siden Vinkingetiden. Fordi den Islandske natur er haåd at leve i (kort sommer og lang vinter) blev heste sunde, haådføre og vant til uvejsomme terræner. Den islandske hest er først og fremmest en brugshest, hvor den største vægt lægges pa˚gode ride-egenskaber. De Islandske heste er ikke meget højt og Idealhøjden ligger mellem 132 og 140 cm i stang. Der findes heste i forskellige farver og farverkombinationer.
Men Islandske heste er mest kendt om deres extra gangarter. Alle heste har tre forskellige grund-gangarter, den er navnet skridt, trav og galop. De Islandske heste har fire eller fem gangarter. Ved siden af skridt, trav og galop har de muligheden for at ga˚i tolt og pas. Alle Islandske heste mestre i grunden tolt, men ikke alle mestre pas. Derfor kaldes hestene 4-gængere eller 5-gængere.

Tolt er en firtaks gangart med samme benflytningsrækkefølge som i skridt: højre bagben, højre forben, venstre bagben og venstre forben. Hesten har altid et eller to ben i jorden, hvor den i skridt altid har to eller tre ben i jorden. Der er ikke noget svæv, og det gør gangarten utrolig behagelig for rytteren.

Pas er en totakts gangart, hvor hesten flytter for- og bagben pa˚samme side samtidigt – og med en lang svævefase inden næste benpar rammer jorden. Derfor kaldes gangarten flyvende pas. Hastigheden ligger omkring 40 km/time og rides over korte stræk.
Lige som de øvrige gangarter kan pas rides i flere tempi. De specielle ved passen er dog, at det kun er flyvende pas i højt tempo, der er ønskeligt. Langsom pas kaldes ofte for "grisepas" eller "rejsepas" og kan være udtryk for, at hesten er stiv i ryggen og knap sa˚behagelig at sidde pa˚. *(danskislandskhesteforening.dk)*

Efter denne information kan du højst sandsynlig forstelle dig at jeg, som hest elskere, gern ville ride en Islandsk hest pa˚ Island. Desværre stod hestriding ikke pa˚ programmet, men jeg fand en ridningskole og fandt ud at de ville hente os fra hotelet og kunne bringe os til havn for hvores hvale-ekskursion. Da det var klart spørgte jeg om der var flere der ville gaå med og til sidst var vi med syv. Der vare bare to af os der var vant til at ride, men det var ingen problem.
Da vi kom der fik vi kedeldragter (mod kolde) og ridehjelmer og med denne tøj pa˚fik vi tildelt en hest. Mine hedte Falkir. Først ridte vi lidt rund i ridebane til at vænne os til hestene og sa˚gik vi af sted. Vi havde en fantastisk tur i det Islandske landskap, krydste nogle lille floder og sa˚den vulkan. Først gik vi bare i skridt, men efter en kort tid gik vi ogsa˚i tolt. Det var den første gang at jeg opdagede tolten men det var meget let at sidde pa˚hesten naå den tolter. Tolten er ogsa˚let til begynderen at lave sa˚det gik godt. Under en lille pause lavede vi nogle billeder fra os pa˚hesterne hvoraf du kan se en ovenfor.
Da vi kom tilbage var vi alle meget entusiast og syntes vi at ridten var for kort. Til afslutning fik vi kaffe og Islandsk kage.
Anja, Dieuwertje, Marissa, Lonnie, Veronika og Djoeke tak for den dejlige ridt sammen. En gang til? ▪

Blå lagunen
Vattnet är ett paradis

Door Anja Kierzek

Historien av Blå lagunen börjar redan i sluttet av 60-talet då stallet upptäcktes av en slump när man försökte hitta en gångbar plats för att utvinna jordvärme från. Ett par år senare öppnade första anläggningen.
Idag är detta geotermiskt badområde en av de mest besökta stallen på Island. Inte bara turisterna kommer dit för att njuta av detta årets runt 39 gradiga vattnet men Islänningarna använder stallet i överhuvud-taget för att koppla av. Jag minner tre isländska män i vattnet som höll ett glas champagne i handen. De verkade vara inga turister och jag antog att de är har efter en mycket aktiv dag på jobbet.

Man får välja hur man ska komma in i vattnet. Man kan nämligen gå ut och börja bada ute eller göra det redan inne. Det befinner sig en dörr i vattnet som man kan öppna och simma vidare i en frisk luft. Det gör egentligen ingenting hur man börjar. Redan med första steget får man en känsla av en välbehag. Det är varm, grumligt och mysigt.
Värmen kommer från ungefär två kilometer under marken där temperaturen når nästan 240 grader Celsius. Vattnet pumpas till ytan och används för generera elektricitet och varma vattnet i lagunen. På vissa platser är temperaturen högre än 39 grader Celsius. Om man befinner sig bredvid turbiner som levererar vattnet från underjoden kan man känna att temperaturen hade stigit.

Blå lagunen har en särskilt lokalisering. Om man tittar omkring ser man vulkanerna och de gamla lavafälten, de kolsvarta lavastenarna vid strandkanten. Landskapet är som tagen från en ond saga, det känns som om man befinner sig i en mystisk men samtdigt mycket vacker värld. Över lagunen nästan hela tiden hänger en dimma (som kan bli tjockare på de kalla dagarna). Naturligtvis är dimman ett resultat av skillnaden i temperaturen mellan vattnet och luft. Ändå känns det ännu mer mystiskt. Också genom en svag doft av svavel och olika mineraler får man en särskild känsla. Det var på det sättet som Island luktade. Så gott som oavbruten.

Om jag nu tänker tillbaka på den kyla aprildagen när vi åkte till Blå lagunen vet jag fortfarande hur det kände. Det var ungefär 5 grader, det blåste och det även regnade en stund. Utanför entrén befann sig en liten pool med det mystiska mjölk-blått vattnet . Det var kallt när man kände på det men såg otroligt vacker ut. Alla stannade en stund och gjorde bilderna.

Mineralerna, kiseldioxiden och blågröna alger (som ger detta mjölkblått färg) är mest viktiga för människan eftersom de har hälsosamma kvaliteter. Deras påverkan upptäcktes när psoriasispatienter fann att de mådde bättre av de mineralrika vattnet. Även om man är helt frisk bör man lägga lite mask av kiseldioxidlera som finns i kar runt den Blå lagunen eller få massage eller andra behandlingar. ■

Linusbaunabuff
Recept uit het Lava restaurant bij de Blue Lagoon

Door de kok

Innihald:

Soðnar grænar linsubaunir	4dl	(linzen)
Soðnar kartoflur	700gr	(gekookte aardappelen)
Hvıłlaukur	3 rif marinn	(teentjes knoflook)
Koŕıánder	1 buńt	(verse koriander)
Engifer	3 gr. Rifinn	(gember)
Cumin	½ tsk	(komijn)
Gulrætur	4 stk rifnar	(geraspte wortels)
Blaðlaukur smaťt skorinn	1 stk	(prei, fijn gesneden)
Chilli rautt	½ stk	(rode chilli)

Kook de linzen en de aardappels. Snijd de groentes. Mix alle ingredieňten uiteindelijk samen in de keukenmachine of met je handen.

Raspur

Sesamfræ	1dl	(sesamzaad)
Koḱos	1 dl	(gemalen gedroogde kokos)
Kartoflumjol̓	1 dl	(aardappelmeel)
Karry´	1 tsk	(kerrie)

Mix de ingredieňten door elkaar. Maak burgers van de linzen/aardappel melange en haal deze aan beide zijden door de mix. Bak ze in de pan (en bak ze af in de oven).

Sesambrauð

Hveiti	5 dl	(meel)
Mjoḷk	4 dl	(melk)
Salt	½ tsk	(zout)
Egg	3 stk	(eieren)
Lyftiduft	½ tsk	(bakpoeder)
Matarsoda	½ tsk	(baking soda)
Sykur	1 msk	(suiker)
Sesamfræ	1 dl	(sesamzaad)
Graskersfræ	1	(pompoenpitten)

Voeg de ingredieňten samen en bak er pancakes van die op de linzenburgers passen.

Serveer met salade en eventueel sojasaus. Als je een sojasaus met gember kunt vinden is het helemaal mooi! Bij de linzenburgers past ook een romig sausje met weinig poespas. ▪

Laugardalslaug. Foto: Sarah Sosiak

Svømning på Island

Door Johannes Meijer van Putten

I ved vist alle, at det er lidt koldt på Island, især om vinteren, og ikke desto mindre i april måned. Man kan tage alle slags ekstra tøj og to frakker på, når man går ud, for at forblive varm. En meget bedre løsning, synes jeg, er at tage til svømmehallen og varme dig selv der, mens du slapper lidt af på samme tid. Det er meget praktisk, især fordi Island har gejsere og varme kilder overalt. Svømme-haller er meget populære på Island. De er flest udendørs, men vandet er jo 29 grad. Det varme vand sammen med den kolde luft føler meget forfriskende og specielt.

Til svømmehallen gik vi så. Den var kun ti minutter til fods fra hotellet og ret billig. Alle som er vant til svømmehallerne herhjemme, skal dog omstille sig lidt. Før man går ind i bassinerne, skal man nemlig rense hele sin krop i et stort baderum, nøgen med sæbe. Nøgenheden lyder måske lidt ubehageligt, men egentligt er det ikke så slemt som det lyder. Det er faktisk ret forfriskende, og folk bekymrer sig ikke om din krop, fordi det er normalt for dem.

Når man så går ind i badet efter en lang dag, kan man bare ligge der lidt følelseløs og være tilfreds. Svømmehallen vi var i havde en slags 'hot pots' med varme fra 37 op til 42 grad. Man begynder med den første og tager til den næste efter et par minutter, og igen, og når man sidder i 42-badet, føler man sig lidt som æg i en pande. Det renser dog kroppen og tanken, og når du kommer op af vandet mærker du ikke længere at det er kun fem grad i luften. Det er som om man tager et rigtigt langt bad sammen med andre.

Jeg kan absolut anbefale det, og det bedste er, at der er ingen telefoner der umiddelbart ringer, når du lige er gået i. ▪

...En hij verzamelt ook bepaalde muziek uit noordelijke landen

Door Alexander van Hoboken

Een selectieve muziekverzamelaar ben ik ook! Echt wel. Van huis uit ben ik met klassieke muziek opgegroeid. En door mijn vaders passie heb ik ook kennis mogen maken met Indiase muziek. Als kind kroop ik zodra ik dat kon naar de piano en genoot ervan 'muziek te maken'. Dat deed ik ook wanneer ik 'plaatjes draaide' op een oude grammofoon. Later kreeg ik pianoles en improviseerde soms meer dan ik studeerde. Muziek was, zeker in mijn kindertijd en jongelingsjaren van groot belang. Ik noem muziek de eerste taal die ik leerde spreken. Want in muziek kon ik beter emoties beleven en verwerken dan ik woorden. Het laatste leerde ik pas veel later. Heel wat componisten waren een tijd lang mijn favoriet, mijn levensklankbord; van Bach tot Brahms, van Mahler tot Strawinksy, van Britten tot Sibelius…

In mijn pre-kandidaatstijd ging ik voor de eerste keer alleen voor drie maanden naar Lapland.

Het was raak, zoals ik verwachtte. Ik voelde me hier thuiskomen. Dromen vermengden zich met mijn eerste reiservaringen van daar.

Jaren later kwam ik in Jokkmokk in Noord Zweden en bezocht Ájtte, het Same- en fjellmuseum. Hier luisterde ik naar Samische muziek. Ik kocht mijn eerste cd van **Mari Boine.** Sprak mij meteen aan. Inmiddels heb ik bijna al haar cd's. Haar stem en muziek voelen als een kledingstuk dat mij past, waarnaar ik op zoek ben. Haar protest tegen wat de Noorse staat en kerk de Samen met geweld hebben aangedaan dat de Samen hun taal niet meer spreken, hun eigen cultuur kapot geslagen hebben zien worden, en zich schamen zich nog Same te noemen; plus vervolgens haar zoeken naar en oppakken van wat hun oorspronkelijke cultuur eigen is, van wat tot hun cultuurwortels hoort – dat alles bij haar voelt voor mij echt aan. Zij raakt mij. Ik heb daarbij het geluk gehad Mari Boine enige keren live-in-concert te hebben mogen horen, drie keer in Nederland en twee keer in Noorwegen. Geweldig! Haar trommel mag weer een trommel zijn zoals de sjamanen die vroeger hadden en bespeelden.

Ook andere Samische musici en kunstenaars heb ik gehoord en ontmoet op een festival voor muziek van inheemse volkeren in Tromsø, zoals Wimme.

Een prachtige Noor vind ik **Leif Ove Andsnes**, de meesterpianist. Hem heb ik vaker live gehoord, en nog vaker op cd! Wat een man!

Een heel bijzonder en onverwacht concert maakte ik mee in Schotland waar het professionele Solistenkoor uit Noorwegen een uitvoering gaf van een werk voor koor en eéń solist van de Noorse componist **Geir Johnson** getiteld "Rolling Angels". Dit werk componeerde hij voor een expositie van 16 meer dan levensgrote engelen van de Noors-Deense kunstenares **Marit Benthe Norheim**. Tevoren werden de beelden van engelen in processie door de straten van de plaats gerold.

Een ander bijzonder concert was de uitvoering in 1994 in Olso van **'Draumkvedet'**, een muziektheaterstuk van de Noorse componist **Arne Nordheim** op basis van de middeleeuwse ballade 'Draumkvedet' (De ballade van Olav Åsteson). Inmiddels is dit werk op cd verschenen. Geweldig om te horen hoe Nordheim als hedendaagse componist de oude teksten en volksmelodieeń tot een indrukwekkend muziektheaterstuk herschept. Hij heeft ook andere werken geschreven die mijn bijzondere belangstelling hebben, maar helaas zijn die nog niet opgenomen. Dat heb je vaak bij hedendaagse componisten.

Op een pelgrimstocht in 1997 hoorde ik meermaals **Kalenda Maya** o.a. Noorse middeleeuwse pelgrimsliederen zingen, zelfs onderweg in de bergen van Dovrefjell!

Wat kun je mooie dingen horen!

Op naar Finland, een ander land waar ik vele jaren al heel graag kom. Hier heb ik op een moment ook kennis gemaakt met haar nationale epos **'Kalevala'**. Dat epos heb ik nu meerdere keren gelezen. En meer nog heb ik over het epos gelezen. Ik ben ervoor op reis geweest. En ik zie mij me nog jaren verdiepen in de achtergrond en betekenissen van het werk.

In haar kielzog ben ik me gaan storten op de muzikale verklankingen van de Kalevala. Om te beginnen bij **Jean Sibelius**. Maar ook Finse componisten als **Aulis Sallinen** (wiens opera Kullervo ik in 1994 live in Helsinki zag), **Einojuhani Rautavaara, Pehr Henrik Nordgren**, en niet te vergeten de Estische componist **Veljo Tormis** hebben mijn uitdrukkelijke belangstelling. De vele koorwerken die hij componeerde op basis van Fins-Baltische talen en culturen en hun erfgoed zijn helaas nauwelijks bekend in Nederland, en vind ik geweldig! Hij is een man die de Estische en andere Fins-Baltische volkscultuur op de kaart zet.

Een bijzondere ontmoeting had ik vijf jaar geleden met een man die toen ongeveer tachtig jaar was: **Jussi Huovinen**, een laatste runenzanger op Finse bodem die de oude, traditionele runenzangen nog van zijn ouders had geleerd. Hij is voor kenners een beroemdheid geworden, niet

in de laatste plaats door het informatiecentrum voor Karelische cultuur en de Kalevala 'Juminkeko'. Laatstgenoemde heeft ook een cd uitgebracht waarop hij zingt, kantele speelt en viool. In zijn huis aan de Russische grens mocht ik hem en zijn, toen nog levende vrouw ontmoeten en horen. Echt heel bijzonder.
Ik zou nog veel meer kunnen en willen vertellen, veel meer namen kunnen noemen. Maar ik laat het hierbij. Ook muziek uit Denemarken en IJsland hoor ik graag en heb ik verzameld. Wat ik hier noemde is een greep uit de vele muziek die ik hoorde en verzamelde. Vele componisten, dirigenten, musici, kunstenaars en zangers zijn mij dierbaar. De laatste jaren richt ik me het meeste op muziek uit het noorden. Ik ben de stellige mening toegedaan dat het bruist van leven in de muziekwereld van de Noordse landen. En muziek van daar heeft mijn passie. Jammer dat ik in de komende kersttijd niet voor een paar dagen naar Helsinki en Tallinn kan gaan om **YL** (Ylioppilaskunnan Laulajat – het prachtige mannenkoor van de universiteit van Helsinki) en het **'Estonian National Male Choir'** kerstliederen te horen zingen! Ik zal nog even moeten wachten op zo'n live kerstbeleving. Ik draai een paar cd's.

Wie geïnteresseerd is en meer wil weten of horen, laat het me maar weten. ▪

Ísland 2010

Door Merlijn van Rossen

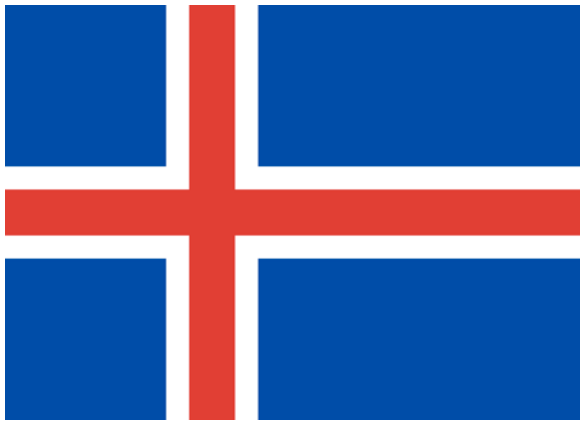

Jag var med på studieresan till Island och jag tycker att det var helt fantastiskt! Island är verkligen ett underbart vackert land med sina gejser och vattenfall och Nordomstyrelsen har gjort ett bra jobb genom att organisera den här resan. Man lärde ju känna ett land som har stor betydelse i vår studie, men vi har också lärt känna varandra som ett trevligt sällskap.
Början av resan var inte alls trevlig därför att framresan var långt (typ en hel dag!) och på Glasgow Airport fick jag och flera andra inte flygbiljetten till Akureyri och det var ju hemskt.

Lyckligtvis fick Timo och Dieuwertje Iceland-Air att ge nya biljetter. Vi var alltså dödströtta vid ankomsten till Reykjavik men vi började nästan direkt med *The Golden Circle Tour* som var otroligt vacker och intressant. Jag glömde faktiskt att jag var trött.

Det som jag såg mest fram emot var nog *The Blue Lagoon* (ett stort utomhusbad som ligger mitt i ett lavafält och som värms upp av varma källor i landet). Lagunen var härligt varm! Jag har också ätit valkött och det var jättegott. Jag tyckte att jag måste äta en av Islands nationalrätter och jag hade aldrig ätit val förut (när får man chansen att äta val!).
Det var verkligen en fantastisk studieresa och jag hoppas att det ska finnas en likadant studieresa året 2011! ▪

Geëngageerde, ontroerende en bekroonde roman van het Finse literaire talent Sofi Oksanen

Sofi Oksanen, *Zuivering*
Uit het Fins vertaald door Marja-Leena Hellings
Amsterdam: Anthos 336 blz. € 19,95
ISBN: 978 90 414 1471 7

Door Henk van der Liet

De meeslepende roman *Zuivering* (Fins: *Puhdistus*) van de jonge Finse auteur Sofi Oksanen (1977) werd niet alleen in haar eigen land zeer goed ontvangen en bekroond, maar is ook haar internationale doorbraak. Recent werd *Zuivering*, oorspronkelijk verschenen in 2008, bekroond met Nordisk råds litteraturpris 2010, de belangrijkste Scandinavische literaire prijs. Daarmee is Oksanen de opvolgster van Per Petterson, die deze prijs vorig jaar toegekend kreeg voor zijn roman *Jeg forbanner tidens elv* [*Ik vervloek de rivier des tijds*], die net in Nederlandse vertaling is verschenen. *Zuivering* was al wat eerder vertaald en heeft inmiddels zijn weg naar het Nederlandse publiek al gevonden. Hier een korte recensie en wat informatie over auteur en achtergronden.

De roman en speelt zich af in Estland en maakt aan de hand van het tragische levensverhaal van twee zussen, Aliide en Ingel, de turbulente geschiedenis van Estland in de tweede helft van de 20ste eeuw aanschouwelijk en bespreekbaar.

De belangstelling voor markante 'kleine' levens-verhalen van individuen, geplaatst tegen de achtergrond van de 'grote' geschiedenis, lijkt de laatste jaren alleen maar toe te nemen. Voor de romanschrijver gaat het er meestal om een bepaald levensverhaal niet alleen als onderdeel van historische gebeurtenissen te laten zien, maar om de manier waarop de geschiedenis sporen heeft nagelaten in de levens van individuen zichtbaar te maken. Soms gaan zulke 'kleine' levensverhalen over bloedverwanten die door spelingen van het lot van elkaar vervreemd raken of door historische gebeurtenissen zelfs elkaars ergste vijanden worden. Er zijn – zeker in verband met de Tweede Wereldoorlog – voorbeelden te over van verhalen over ouders en kinderen, broers en zussen die ieder aan een kant van de scheidslijn tussen goed en kwaad terecht zijn gekomen. Dat politieke scheidslijnen noodlottige gevolgen kunnen hebben, laat ook Sofi Oksanen in *Zuivering* zien.

De roman begint in 1992, als de Sovjet Unie uiteen is gevallen en Estland net weer een zelfstandig land is geworden. Het verleden is in het nieuwe Estland echter nog vers en de roman pendelt steeds heen en weer tussen de jaren 1940 en 1990. Hoe nabij het verleden is, blijkt als de bejaarde Aliide op een ochtend in 1992 een volkomen uitgeput, onbekend meisje op haar erf aantreft. Aliide ontfermt zich over deze Zara, die op de vlucht is voor twee maffiatypes. Aangetrokken door het grote geld dat na de val van het communisme voor het oprapen leek, is Zara al jong in handen gevallen van een paar Russische pooiers die haar tot prostitutie dwingen.

De oude Aliide en de jeugdige Zara vertegenwoordigen twee generaties die ieder een eigen visie hebben op het heden en verleden van Estland. Het communisme heeft het leven van Aliide weliswaar verwoest, maar heeft haar ook op een bepaalde manier houvast en zekerheid verschaft. Daarentegen maakt Zara de opkomst van het economische liberalisme mee en ondervindt ze daar de uitwassen van – zoals vrouwenhandel, porno en prostitutie – aan den lijve.
Zuivering is een rijke, gelaagde roman die de lezer meevoert in de dramatische geschiedenis van twee zussen, waarin verraad en passie elkaar in een dwingende greep houden. Uit angst om de liefde van haar leven te verliezen, heult Aliide openlijk met de communisten. Maar zelfs meelopers kunnen zelden helemaal zeker zijn van hun zaak, en Oksanen beschrijft onder meer de angst van Aliide voor de geheime politie, met benauwende precisie: "De chroomleren laars van de man passeerde haar op een armlengte afstand en ze ademde het opgestoven zand in. Ze kneep in haar benen en drukte haar dijen in de bank om het trillen te stoppen. Haar longen werden droog van het zand, het vocht van haar organen stroomde als zweet uit haar oksels op de bank, uit haar binnenste ontsnapte een piepje toen ze adem probeerde te halen, en uit haar longen kwam slechts zand".

Ook de wijze waarop Sofi Oksanen de verschillende tijdsniveaus en verhaallijnen – zowel de moderne vertelling rond Zara, als het historische relaas over Aliide in de jaren 1940 – met elkaar heeft weten te vervlechten, maakt *Zuivering* tot een sterke leeservaring. De 'kleine verhalen' – van Aliide, Zara en de andere personages, die vrijwel allemaal tegelijkertijd dader als slachtoffer zijn – zetten zo de 'grote' geschiedenis overtuigend in relief. ▪

Sofi Oksanen (1977) is een Finse schrijfster met een Fins-Estische achtergrond. Ze debuteerde in 2003 met de roman *De koeien van Stalin.* Haar derde roman, *Zuivering*, werd in Finland meermalen bekroond, maar in Rusland is er vooral onder de aanhang van premier Poetin, afwijzend op het werk van Oksanen gereageerd.
Zuivering speelt zich af in Estland, dat sinds 2004 deel uitmaakt van de Europese Unie. Estland is eeuwenlang speelbal geweest van de machtspolitieke ambities van buurlanden. In de 16de en 17de eeuw was Estland een deel van Zweden en vervolgens behoorde het tot 1917 tot Tsaristisch Rusland. Daarna was Estland korte tijd een zelfstandige staat, maar al in 1940 werd het als onderdeel van het akkoord tussen Hitler en Stalin ingelijfd bij de Sovjet Unie. Na de Duitse inval in Rusland in 1941 werd Estland door Duitse troepen bezet waarna het in 1944 door Sovjet troepen werd "bevrijd". Het feit dat veel Esten tijdens de Tweede Wereldoorlog uit nationalistische motieven hun hoop hadden gevestigd op de Duitsers, maakte de repressie door de Sovjet Unie er niet minder op. Pas na de val van het communisme werd Estland in 1991 weer een zelfstandige staat.
De bevolking van Estland bestaat voor ca. een derde uit Russen. Dat de wonden uit het verleden in Estland nog altijd tot grote politieke opwinding kunnen leiden, bleek enkele jaren geleden, toen de verplaatsing van een standbeeld in de hoofdstad Tallinn aanleiding was voor grote commotie. Het monument, dat voor de Esten een symbool is van de Russische overheersing, herinnert de Russische minderheid juist aan de bevrijding van Estland van de Duitse bezetting door het Rode Leger.

ADVERTENTIE

Hot Or Not

Spuistraat 106
Tel: 020-4273499

- Surinaamse broodjes & maaltijden
- Warm of koud mee te nemen
- Betaalbaar lekker eten
- Open: Ma. t/m Vr.: 12^{00} - 19^{00}
  Zaterdag : 12^{00} - 18^{00}

Aankomende activiteiten

Midzomerpicknick

4 juni 2010
16.00h - zolang het gezellig is
Westerpark Oostzijde
Iedereen neemt iets lekker mee voor op de BBQ, Nordom zorgt voor non-alcoholische drankjes en het stokbrood.

Introductiedag eerstejaars

31 augustus 2010

Introductiemiddag eerstejaars

dag, tijd en plaats nog onbekend
in de planning staat een gezellige Scandinavische middag waarbij iedereen welkom is om de eerstejaars te verwelkomen.

Colofon

Bestuur collegejaar 2009-2010:

Djoeke Wentink (voorzitter – djoeke@nordom.nl)
Timo Eekhoudt (penningmeester – timo@nordom.nl)
Senne Verelst (webmaster – senne@nordom.nl)
Dieuwertje Kooij (algemeen bestuurslid – dieuwertje@nordom.nl)
Lonnie Vaessen (algemeen bestuurslid – lonnie@nordom.nl)
Rozemarijn Vervoort (algemeen bestuurslid – rozemarijn@nordom.nl)

Postadres:

Studievereniging Nordom
Universiteit van Amsterdam
Spuistraat 134, 6e etage
1012 VB Amsterdam

Nordom online:

homepage: www.nordom.nl
e-mail: info@nordom.nl
Hyves: www.nordom.hyves.nl
Ook op facebook!

Aan dit nummer werkten mee:

Anders Bay
Inge Cohen Rohleder
Jorinde Hettich
Alexander van Hoboken
Anja Kierzek
Dieuwertje Kooij
Henk van der Liet
Johannes Meijer van Putten
Merlijn van Rossen
Djoeke Wentink